

Camera Obscura

driemaandelijks tijdschrift voor de foto & dia liefhebber

Koninklijke vtb Fotoclub Evergem
vtb Diaclub Evergem

62de jaargang nr. 3 – september 2021

vtbkultuur.be
met een knipoog

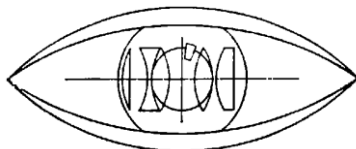

Verantwoordelijke uitgever: Freddy Hofman Pijlkruidstr 31 9032 Wondelgem

Koninklijke

OVU 8
CVB149
Belfius
IBAN BE03 0682 1455 0384
BIC GKCCBEBB

vtb

Fotoclub

Evergem

Website: www.fotoclubevergem.xara.hosting/index.htm
Facebook: <https://www.facebook.com/VTBFOTOEVERGEM/>

VOORZITTER	SECRETARIS	PENNINGMEESTER	PUBLIC-RELATIONS
Freddy Hofman Pijlkruidstraat 31 9032 Wondelgem 09/2268563 freddy.hofman @telenet.be	Chris Vanden Bunder E. Ronsestraat 45 9041 Oostakker 09/2514823 christiaan.vandenbunder @skynet.be	Christine Van de Velde	Koen Andries Droogte 78 9940 Evergem 09/3577859 fotografie.andries @gmail.com

Disclaimer.

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of gereproduceerd op eender welke wijze, zonder de uitdrukkelijke toestemming van de auteur(s) en/of de redactie.

Activiteitenkalender

Vrijdag 3/9/21	Fotobespreking	Zaterdag 20/11/21	Projectie Diaclub 20h
Vrijdag 10/9/21	Fotobespreking	Zondag 21/11/21	Projectie Diaclub 16h
Vrijdag 17/9/21	Fotobespreking	Donderdag 25/11/21	Opstellen tento
Vrijdag 24/9/21	Fotobespreking	Vrijdag 26/11/21	Openingsreceptie 62 ^{ste} tento. 20h
Vrijdag 1/10/21	Fotobespreking	Zaterdag 27/11/21	62 ^{ste} Fototentoonstelling
Vrijdag 8/10/21	Fotobespreking	Zondag 28/11/21	62 ^{ste} Fototentoonstelling
Vrijdag 15/10/21	Fotobespreking	Vrijdag 3/12/21	Fotobespreking
Vrijdag 22/10/21	Fotobespreking	Vrijdag 10/12/21	Fotobespreking
Vrijdag 29/10/21	Fotobespreking	Vrijdag 17/12/21	Fotobespreking
Vrijdag 5/11/21	Fotobespreking	Vrijdag 24/12/21	Geen clubvergadering
Vrijdag 12/11/21	Openingsreceptie Progendis	Vrijdag 31/12/21	Geen clubvergadering
Vrijdag 19/11/21	Fotobespreking		

NB. Deze kalender kan aan wijzigingen onderhevig zijn.

Editoriaal - Eindelijk !!!!!

Het gaat er toch nog van komen!!!

Vanaf september zullen we (mogen we) terug vergaderen en deze keer niet meer digitaal. Ik moet wel toegeven dat de werking van de fotoclub heel goed werd in stand gehouden, niettegenstaande alle moeilijkheden die het vergaderen op afstand toch met zich mee bracht.

Maar op vrijdag 3 september hebben we terug de mogelijkheid om elkaar fysiek te ontmoeten. Er zullen weliswaar nog wel enkele veiligheidsmaatregelen blijven gelden vermoed ik.

Voor diegenen die de laatste tijd op een andere planeet hebben geleefd: ons lokaal is niet meer in De Burggrave. Ons aller Danny is er in geslaagd om ons lokaal volledig in te palmen met allerhande keukenmateriaal die nodig is bij de start van zijn "restaurant". Het was niet een kwestie van niet willen of niet mogen, dan wel een kwestie van niet meer kunnen. Als ge geen plaats meer hebt om te zitten, ja dan houdt het op natuurlijk.

Maar niet getreurd, we hebben een ander lokaal gevonden (wat nog niet bestond toen we in De Burggrave zijn ingetrokken). Onze vergaderplaats wordt nu Den Hannekesnest (what's in a name?), waar er een geschikte zaal ter onze beschikking zal staan. Deze zaal is veel ruimer dan wat we vroeger hadden, ik denk zo ongeveer iets als in de Hekstraat. De prijs die we ervoor moeten betalen is dezelfde als in De Burggrave. Alleen zullen we geen opbrengsten meer hebben van de drank. De prijzen daarvan zijn zeer schappelijk en komen overeen wat jullie ons vroeger betaalden op het einde van de avond. Alleen kochten we onze drank bij Danny aan "inkoopprijs" en deden we er een beetje bij om de clubkas te spijsen. Dat valt nu weg. We zullen dus een beetje spaarzamer met ons geld moeten omgaan, maar dat loopt wel los vermoed ik.

Op het ogenblik dat jullie deze Camera krijgen zal onze TV en de kast verhuisd zijn. De TV gaat naar Den Hannekennest (uiteraard) en onze kast mogen we bij Paul De Schepper zetten, waar ook al onze tentoonstellingsrekken staan. Ideaal dus aangezien in die kast enkel onze fotoalbums bewaard worden en nog enkele al dan niet gebroken kaders. Het komt er dus in feite op neer dat we 1 keer per jaar ter gelegenheid van de tentoonstelling deze kast effectief gebruiken.

Wat onze tentoonstelling betreft is de kogel ook door de kerk (Tussen haakjes: Den Hannekesnest is in feite een ontwijde kerk). Ik hoop dat jullie de correcte data al in de agenda's hebben genoteerd. Ter herinnering: de tentoonstelling opent met de receptie op vrijdag 26 november 2021 om 20h en is dan nog op 27 en 28 november open telkens van 10h tot 18h. Het nodige drukwerk is in ontwikkeling. In feite moeten we enkel de data veranderen.

Wat de foto's betreft zullen we natuurlijk die gebruiken die voorzien waren voor april 2020. Dus ik hoop dat deze klaar liggen bij jullie. Niettemin zullen we er allemaal nog enkele moeten bijmaken, aangezien we twee leden verloren hebben in deze periode. Marc en Wilfried maken geen deel meer uit van de club, dus de plaatsen die zij innamen komen vrij. Ik reken op ongeveer 2 foto's per lid extra, maar gezien het massale aanbod tijdens onze digi-vergaderingen zou dit geen probleem mogen zijn.

Ik verwacht dat jullie de foto's die jullie willen toevoegen eerst nog eens digitaal zullen willen meebrengen zodat we ze nog eens terdege kunnen bekijken. Daarna en na definitieve goedkeuring mogen ze geprint worden. Maar als jullie zeker zijn van jullie stuk kunnen ze gerust ineens geprint ingediend worden.

Voila, dat is zo'n beetje hoe het ervoor staat. Ik persoonlijk zal er niet bij zijn op de eerste vergaderavond, wegens op reis naar het verre Wemeldinge. Maar er zijn voldoende capabele personen in de club om alles in goede banen te leiden.

Freddy

Nieuws uit Japan

De achtergrond bij de Olympische Spelen 2020

Nu dat de Olympische Spelen voorbij zijn kunnen we erop terugkijken en zien wat er allemaal gebeurd is.

Eerst en vooral heeft Japan een behoorlijk aantal gouden en andere medailles behaald en dat heeft de weerstand tegen de Olympische Spelen heel wat verminderd. Nu kunnen de Japanners weer trots zijn op hun atleten.

Zoals je misschien gezien hebt werd gedurende de openingsceremonie de Olympische vlam aangestoken door de bekende Japanse tennisspeler Naomi Osaka.

Naomi Osaka is eigenlijk een Amerikaanse met een Japanse naam, met een Amerikaanse vader van Haïti en een Japanse moeder die haar hele leven in de US heeft gewoond. Voordat ze in 2018 de Grand Slam tennis trofee won in the US werd ze hier over het algemeen genegeerd. Maar van zodra ze kampioen was werd ze meteen "de eerste Japanse vrouw" die ooit een internationaal tennistoernooi gewonnen had en werd ze met open armen ontvangen.

Als we over rassendiscriminatie spreken komt Amerika als een typisch voorbeeld van een land waar rassendiscriminatie en misdaden tegen minderheidsgroepen aan de orde van de dag zijn. Maar ook Japan heeft een rassendiscriminatie probleem.

Kinderen met een gemengde achtergrond zoals Naomi Osaka worden hier in Japan "hafu" genoemd, wat eigenlijk "half of halfbloed" betekend, wat eigenlijk een heel negatieve term is. Het zijn vooral kinderen met een donkere huidskleur die ervan te lijden hebben. Maar ook ons zoontje die een hele blanke huidskleur heeft is al door sommige kinderen in de speeltuinen "hafu" genoemd omdat zijn gelaatstrekken westers zijn.

Eigenlijk hebben de Japanners een witte huidskleur, witter dan wij westerlingen zelfs want in feite zijn wij lichtjes "roze" vergeleken bij de Japanners. "Het gele ras" is een naam die ooit door westerlingen bedacht is maar ik heb hier nooit iemand met een gele huidskleur ontmoet.

Ariana Miyamoto, wiens vader een Afrikaanse Amerikaan is, was geboren en groeide op in Japan. Ze spreekt vloeiend Japans maar ze wordt toch niet als Japanse geaccepteerd. De meeste mensen beschouwen haar als een "gaijin" een negatieve benaming voor een buitenlander. Toen ze nog een kind was wierpen andere kinderen vuilnis naar haar en weigerden in hetzelfde zwembad te zwemmen. Maar toen ze in 2015 eerst Miss Japan werd in een schoonheidswedstrijd en later Miss Universe gekroond werd in Hollywood werd ze in de pers door sommigen gesteund maar door anderen als een "niet-pure" Japanse afgekeurd.

Hetzelfde is gebeurd met Naomi Osaka toen ze gekozen werd om de Olympische vlam aan te steken gedurende de opening ceremony. Dat heeft hier eigenlijk weer een polemiek veroorzaakt op dezelfde manier als met Ariane Miyamoto.

Naomi Osaka werd door sommigen als een "niet-pure" Japanse ongeschikt beschouwd om voor Japan de Olympische vlam aan te steken.

Voor de Olympische Spelen was het woord "hafu" alleen in Japan bekend maar doordat er een polemiek ontstaan was toen Naomi Osaka de Olympische vlam aanstak, pikten de buitenlandse nieuwsmedia zoals CNN, Yahoo News en anderen dit op en nu is het wereldwijd bekend. Misschien werd er ook in Belgische kranten iets over vermeld.

Er zijn nog een aantal atleten met een gemengde achtergrond die voor Japan aan the Olympische spelen deelgenomen hebben en hun success opent langzamerhand het ouderwetse en conservatieve Japanse denken, maar het kan nog een generatie of twee duren voordat het woord "hafu" uit de woordenschat zal verdwijnen.

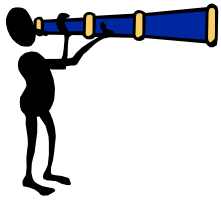
* * * * *

In Japan, we zitten nu met een vierde of vijfde golf van Covid-19 infections. Ik ben de tel kwijtgeraakt. Zeven andere provincies in Japan zijn nu onder "emergency" gebracht, dat maakt een totaal van 29 provincies op de 47 in het land. Dagelijks geeft het nieuws ons berichten over duizenden nieuwe infecties voor het merendeel in Tokio (rond de 5000 per dag), Osaka (3000 per dag) en in andere grote steden ongeveer hetzelfde aantal. De ziekenhuizen zijn praktisch vol en patiënten moeten gewoon thuis blijven en het uitzitten. Alleen de ergste gevallen krijgen medische hulp. Gelukkig zijn mijn vrouw en ik gevaccineerd maar veel mensen wachten nog op hun shots. Ik weet niet waar dit naartoe gaat. Ik hoop dat er spoedig een oplossing voor gevonden wordt.

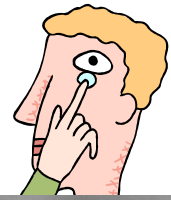
Nu nog iets over het weer. Net nadat de Olympisch spelen afgelopen waren is het weer hier totaal omgeslagen van tropisch hitte tot dagelijkse stortregens die overal overstromingen veroorzaken, net als in Europa vorige maand. Jammer genoeg beginnen de Paralympics straks in dit slechte weer. Laten we hopen dat dit regenweer snel voorbij zal zijn.

Groeten uit Japan,

Julien

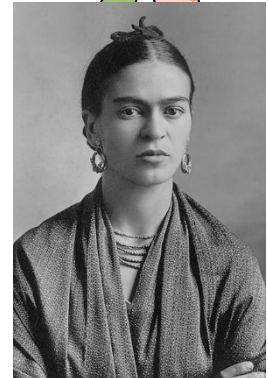

In de voetsporen van John: Verhalen uit Fotoclubland

Frida Kahlo *haar fotoarchieven*

Een bezoek aan een stijlvolle tentoonstelling in het historisch pand van de Sint-Pietersabdij. Er was een tijd dat de somptueuze abdij annex kerk er anders bij lag. De omgeving is echter best herkenbaar.

Wie was Frida Kahlo?

Frida Kahlo, of voluit officieel geboekstaafd naar Spaanse traditie als **Magdalena Carmen Frida Kahlo y Calderón** (° 1907 – † 1954), is vooral gekend voor haar schilderijen. Maar van jongs af aan was ze begeistert door fotografie. Ze had het niet van vreemden, want haar vader Guillermo was succesvol beroepsfotograaf. Architectuur en portretten waren zijn ding. Van deze laatste hangen er trouwens een paar technisch perfecte exemplaren in de tentoonstelling. Tot vóór de Mexicaanse revolutie van 1910 was de regering van president Porfirio Diaz een belangrijke opdrachtgever. Maar deze bron van inkomsten kwam droog te liggen na de revolutie. Was dat misschien de

aanleiding dat zowel Frida als haar man Diego Rivera lid werd van de communistische partij?

Frida heeft ten andere een groot netwerk opgebouwd waaronder veel bekende personen. Meestal met communistische sympathieën. Het schijnt dat ze zelfs een tijd lang een relatie heeft gehad met Leon Trotski, die naar Mexico was gevlucht voor Stalin.

Zij was, onder andere, ook bevriend met fotografen als Nickolas Muray en Tina Modotti, die haar ook frequent hebben gefotografeerd. Frida's liefdesleven was zeer intens en "afwisselend", zowel met mannen als vrouwen. Dat ze er ronduit voor uitkwam was in die tijd "not done".

Dit alles desondanks een zwakke en kwetsbare gezondheid: kinderverlamming op jonge leeftijd, een zwaar verkeersongeval, verschillende miskramen en infectieziekten waren oorzaak van veel fysieke pijn. Al bij al een straffe madam.

Haar foto's

Frida fotografeerde zelf, maar evengoed, zoals reeds eerder aangehaald, stond ze voor de lens van beroemde fotografen als Nickolas Muray en Tina Modotti. Zo verzamelde ze tijdens haar leven meer dan 6.000 foto's. Een deeltje van die fotocollectie is nu het voorwerp van deze fototentoonstelling.

Toen Frida stierf in 1954 schonk haar echtgenoot Diego Rivera hun huis - bekend als het **Casa Azul** - aan het Mexicaanse volk. Dit was het begin van wat nu het 'museo Frida Kahlo' is. Hij wenste echter dat haar persoonlijk archief voor vijftig jaar op slot ging. Duizenden foto's, tekeningen, brieven, medicijnen en kleding bleven dus tot 2004 opgeborgen in de badkamers van het huis.

De foto's in de tentoonstelling zijn niet de werken die je normaal gepresenteerd krijgt van een doorsnee fotoclub. Het zijn wel stuk voor stuk tijdsdocumenten die een impressie beogen van wie Frida was, wie haar entourage en vrienden waren en wie haar liefdes waren. Ook haar politieke overtuiging komt aan bod en haar wilskracht om ondanks haar lichamelijke kwetsbaarheid er intens en voluit in te vliegen. Vergeet ook niet dat het tijdens haar leven een onzekere en tumultueuze tijd in de wereldgeschiedenis is geweest.

Verwacht echter geen technisch perfecte composities. Uitzondering gemaakt voor de zelfportretten van haar vader. Die opnames zijn pareltjes van vakmanschap: haarscherp in een uitgebalanceerd zwart-witbeeld met een resolutie om u tegen te zeggen. Besef wel dat ze dateren van de eerste jaren van de 20ste eeuw!

Andere foto's zijn eerder kiekjes uit een familie-fotoalbum. Opgelet: het blijven documenten die mogen gezien worden en kaderen perfect in de tijdsgeest. Het formaat is dikwijls klein, kortom op maat - zoals ik al zei - van een familiealbum. Zekere kruisbestuiving met haar schilderijen kan ik me best voorstellen.

De inkleding en presentatie van de tentoonstelling is, gezien het historische kader, dan weer subliem. De Historische Huizen van Gent valideren hierbij hun meerwaarde. Waarvoor oude abdijen nog goed zijn.

Ik heb een aantal sfeerbeelden geschoten in de tentoonstellingsruimten. Je mocht trouwens alleen overzichtsfoto's maken, geen opnames van aparte foto's. Ik was die dag niet tegendraads en heb me braafjes aan de consignes gehouden.

Kijk maar.

Alle foto's © Herman Schoups

Als afsluiter enige losse bedenkingen

Het is met half toegeknepen spleetogen turen naar de informatie op het kaartje bij de foto's. Het lettertype zou wel wat groter mogen. Of is dit een probleem van bejaarden?

Na het bezoek word je geleid naar een videopresentatie over het leven van Frida Kahlo. Eigenlijk ware het beter om je hiermee te laten kennismaken bij het binnenkomen van de tentoonstelling. Voor wie haar niet vooraf heeft gegoogeld zou een en ander qua achtergrondinformatie bij het bezoek duidelijker zijn.

Niettemin een bezoek meer dan waard. Doen!

Herman

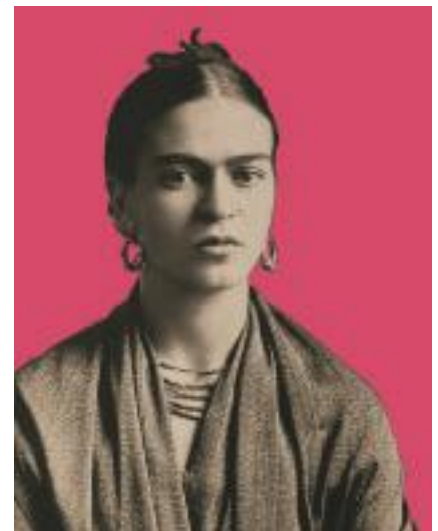
Omdat het altijd interessant is om twee "aparte" meningen te zien over hetzelfde onderwerp, heb ik hieronder het verslag van Christine Van de Velde gezet over dezelfde tentoonstelling.

Frida Kahlo - Her photo's

Na al dat lockdown gedoe is een mens blij dat hij toch weer een beetje cultuur kan opsnuiven.

In de St-Pietersabdij in Gent liep deze zomer een tentoonstelling over Frida Kahlo, deze keer niet over haar schilderijen, maar over haar foto's. Blijkbaar scheen ze over een archief van zo'n 6000 foto's te beschikken. Daarvan werden er zo'n 240 tentoongesteld in Gent.

Frida Kahlo werd geboren in 1907 in Mexico, haar moeder was een Mexicaanse, maar haar vader was afkomstig uit Duitsland en was fotograaf.

Het leven was niet gemakkelijk voor Frida: op zesjarige leeftijd werd ze getroffen door kinderverlamming aan haar rechterbeen waardoor ze moeite kreeg met lopen en al vroeg een aantal complexen opliep. Toen ze achttien jaar was werd ze slachtoffer van een verschrikkelijk verkeersongeluk: de bus waarin ze zat werd aangereden door een tram. Een stuk stalen leuning drong haar lichaam binnen door haar linkerzij en kwam er langs haar vagina weer uit. Haar ribben en heup waren gebroken, haar slechte been was op elf plaatsen gebroken, haar ruggengraat was op diverse plaatsen gebroken, en haar voet was verbrijzeld. Maandenlang moest ze in bed blijven, ingekapseld in pleisters en verband, vechtend tegen de pijn.

Ze besloot om te gaan schilderen om de verveling te verdrijven. Kahlo's moeder liet spiegels aan haar ziekbed vastmaken zodat Kahlo zichzelf kon schilderen. Na ettelijke maanden kon ze het bed verlaten, maar moest zich behelpen met korsetten en krukken. Haar voortdurende pijn was een thema in haar schilderijen.

In 1929 trouwde ze met de muralist Diego Rivera. Het was een open huwelijk waarbij beiden er ook nog andere partners op na hielden. De beroemdste minnaar van Kahlo was wellicht de Russische revolutionair Leon Trotski, die in 1937 naar Mexico was gevlucht.

Haar werk leunt aan bij het surrealisme, hoewel ze het zelf niet zo wou noemen. Er zijn veel zelfportretten van haar. In het begin werd ze nauwelijks erkend maar nu zijn haar schilderijen miljoenen waard. De foto's die werden tentoongesteld, vertellen over verschillende fasen in haar leven. Zo is er het familiegebeuren, met statige portretten van Frida en haar zussen, van haar moeder en vooral van haar vader, die als fotograaf ook nogal een groot aantal zelfportretten maakte.

© Christine Van de Velde

De foto's zijn allemaal vrij klein, zoals dat was in de jaren 20-30, en allemaal in zwartwit. Ik vond de verlichting in de zaal een beetje aan de povere kant, maar misschien was dit wel om de foto's ietwat te beschermen. In elk geval moest je telkens vrij dichtbij gaan staan om ze goed te kunnen bekijken. Je ziet aan de pose en de belichting dat er een fotograaf aan het werk geweest is. Er is ook studiowerk bij, genre wat wij ook deden bij 1^e en plechtige communie.

Er was ook de interesse in politiek, vooral dan van de kant van Diego Rivera. Geïnspireerd door de politieke idealen van de Mexicaanse Revolutie (1914-1915) en de Russische Revolutie (1917), streefde Rivera er immers naar om voortaan kunst te creëren die het leven van de werkende klasse en dat van de inheemse Mexicaanse bevolking weerspiegelde. Het foto-archief weerspiegelt ook dit aspect.

We vinden foto's terug van eenvoudige arbeiders, van fabrieken en van inheemsen. De meeste foto's hier zijn eerder documenten, maar toch is er bijvoorbeeld een foto van een groepje inheemsen die duidelijk in de studio gemaakt is, maar waarbij er een landschap als achtergrond gebruikt is.

Een reeks foto's tonen Frida in haar ziekbed, waarbij je je iets kan voorstellen over hoe zwaar dit moest geweest zijn.

Een zaal is gewijd aan de liefdes van Frida, en dat waren er nogal wat. Zo kende ze de fotografen Man Ray en Nickolas Murray, die haar portretteerden. Ze had ook affaires met vrouwen.

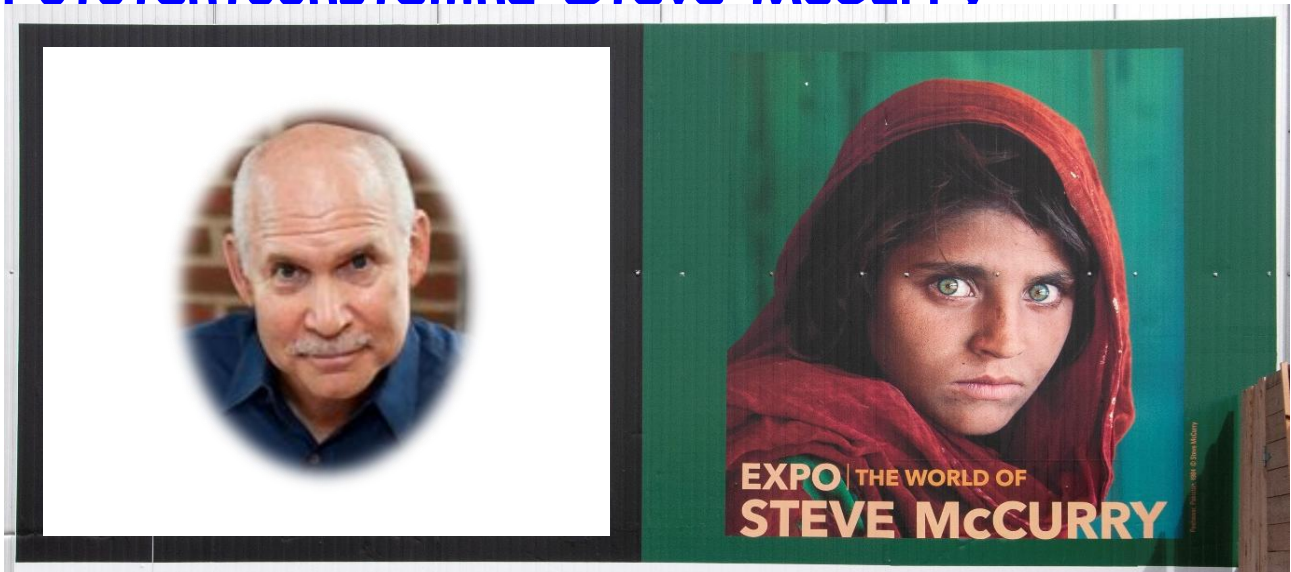
En zelf nam ze natuurlijk ook foto's. Ze leerde van haar vader wat compositie en belichting was, dingen die ze ook in haar schilderijen kon gebruiken. Ze fotografeerde haar familie, haar omgeving, stilleven...

Kahlo werd niet oud : ze stierf in 1954 op 47-jarige leeftijd.

De tentoonstelling eindigde met een documentaire van een half uurtje over haar leven en werk. Het was de moeite waard om daar nog even voor te gaan zitten.

Christine

Fototentoonstelling Steve McCurry

Deze prestigieuze tentoonstelling is ingericht in de pakhuizen van de Waagnatie in Antwerpen. Vroeger een omgeving van industriële en handelsactiviteiten; nu gerenoveerd naar een mix van residentiële panden en pleintjes en kroegen en gezelligheid en...

Enigszins verrassend is de donkere ingang van de tentoonstellingsruimte. Ook verwarrend, want fotografie gaat toch over licht? Of liever over de tegenstelling tussen licht en donker. We worden nieuwsgierig. Opgehangen met kabeltjes aan een praktisch onzichtbare buisstructuur en tegen een half doorzichtig doek in een verduisterde omgeving wordt elke foto vakkundig verlicht middels gerichte spots (die ook bevestigd zijn aan die buisstructuur). Je krijgt de indruk dat de foto's zelf licht uitstralen.

© Steve McCurry

De presentatie van zo een 200-tal foto's is gewoonweg origineel en indrukwekkend in deze immense oude opslagplaats.

Het eerste deel omvat zijn vroegste zwart-witfoto's die worden gepresenteerd in blauw omgevingslicht. De prachtige beelden komen in deze setting optimaal tot hun recht. Dit is niet het werk van prutsers. Je wordt er stil van.

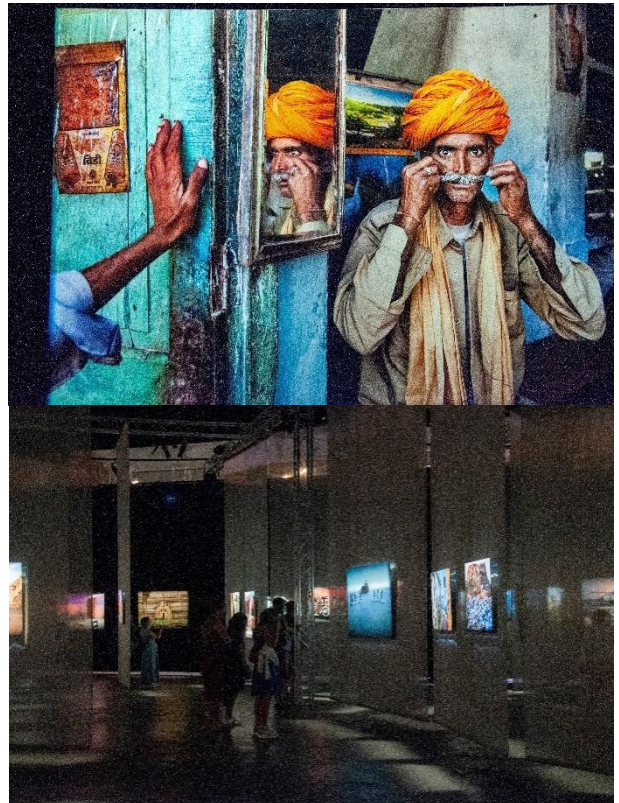
Een audiogids vertelt je hoe sommige foto's tot stand zijn gekomen. Als je de Engelse versie kiest hoor je de fotograaf *himself* de commentaar geven. Een rode draad bij de verhalen is dat een geëngageerde fotograaf geduld moet hebben en zal wachten tot er in beeld komt wat hij/zij wil vastleggen. Een treffend voorbeeld: een smal steegje, waarin een jongen loopt, weg van de camera. Het was uren wachten totdat plots die jongen er was... en het resultaat is er.

© Steve McCurry

Een andere tip: ook naar dezelfde plek terugkeren op verschillende tijdstippen van dag en seizoen levert soms verrassend goede onthullingen.

Halverwege de rondgang is er ruimte om te verpozen bij een videopresentatie waarbij Steve McCurry nog wat duiding geeft, maar het is vooral zijn passie voor de fotografie en zijn interesse voor mensen en diverse culturen die eruit blijken. Het aanreiken van deze boodschap is ook hier op een professionele manier gebracht.

Na deze verademing volgt nog heel wat fraais te bekijken. Een overweldigende ervaring. Je weet soms niet waar eerst kijken. De subtiele presentatie, het perfecte licht van de spots, de - zonder enige uitzondering - hoge kwaliteit van de tentoongestelde werken verheffen dit bezoek tot een unieke ervaring.

Deze tentoonstelling is een must voor elke rechtgeaarde fotoliefhebber. Een dikke 5-sterrenevenement en in de Michelinids zouden ze zeggen "Cela vaut le voyage".
Allen daarheen dus!

Herman

Nvdr.

Deze tentoonstelling loopt nog tot 31 augustus 2021.

Bezoeken kan van 10 tot 18h in De Waagnatie Hal 1, Rijnkaai 150 Antwerpen (2000)

Enige vorm van spoed is hier dus op zijn plaats, wil je dit nog meepikken!!!

Dieren voor de lens

Het fotograferen van (wilde) dieren is een fascinerende, maar zeker geen eenvoudige vorm van fotografie. Voor goede dierenfoto's gelden veel van dezelfde voorwaarden als voor portretfoto's, maar dieren laten zich helaas meestal niet regisseren.

Het fotograferen van (wilde) dieren is geen gemakkelijke tak van onze "sport". Dieren kunnen schuw zijn en dieren laten zich niet of nauwelijks regisseren. Zelfs huisdieren doen vaak wat ze zelf willen, en zijn daardoor minder gemakkelijk op de foto te zetten dan je misschien denkt.

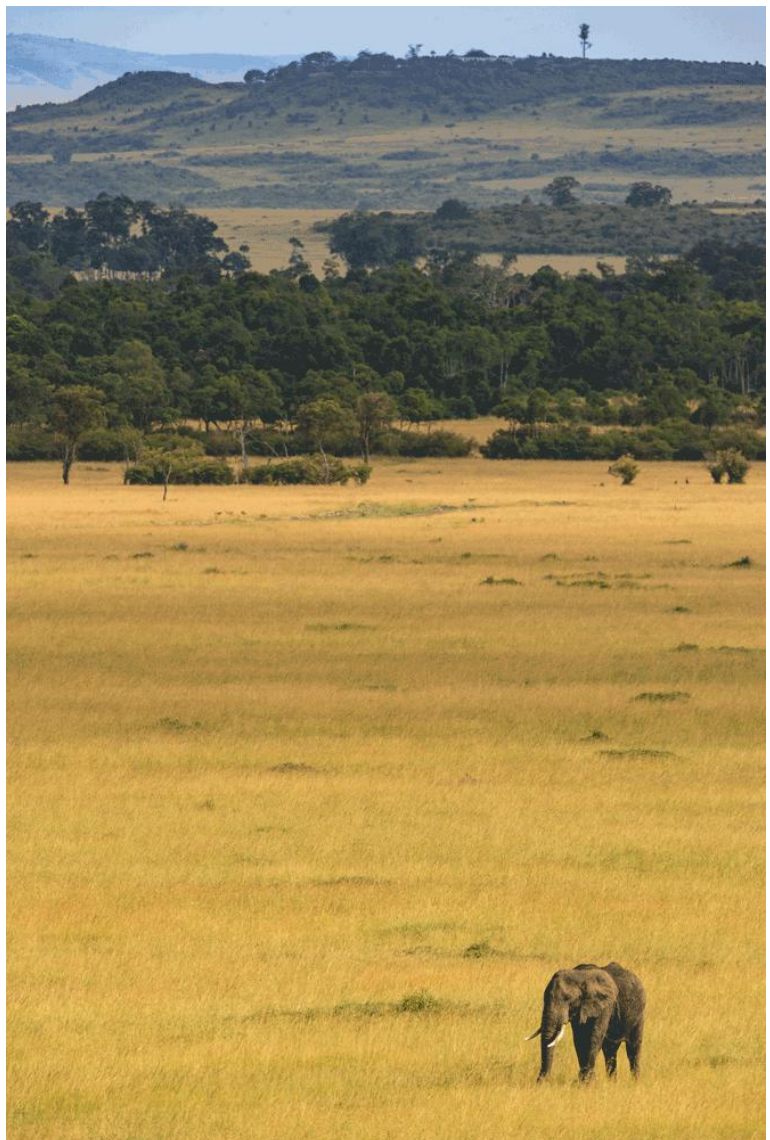
Dit artikel geeft een aantal tips over hoe je dit eigenzinnige onderwerp het beste aanpakt. We concentreren ons daarbij op wilde dieren, geen huisdieren, maar sommige tips zullen voor het fotograferen van huisdieren eveneens bruikbaar zijn. En ook bij het fotograferen in de dierentuin zul je een aantal van deze tips zeker kunnen gebruiken om je foto's te verbeteren.

1. Vergeet de omgeving niet

Dierenfotografen hebben vaak de neiging om hun onderwerp zo formaatvullend mogelijk op de foto te zetten. Daarvoor gebruiken ze lange telelenzen, eventueel nog aangevuld met een converter. Bedenk dat dit niet altijd de meest fraaie oplossing biedt, hoe mooi een dier op zichzelf ook kan zijn. Zeker als je een bepaalde diersoort al vaker gefotografeerd hebt, wordt de zoveelste close-up alleen nog maar méér van hetzelfde.

Fotografeer die dieren óók eens in hun omgeving en ga dan ook eens zó ver dat het meer een foto van de omgeving wordt met 'toevallig' ook nog een dier erin dan omgekeerd. Natuurlijk moet je dan wel een omgeving hebben die fotografisch meespeelt. Niet ieder landschap is hiervoor geschikt. Maar als het dier in een voldoende interessant landschap loopt, haal die telelens dan eens van je camera af en vervang hem door een kortere brandpuntsafstand.

Een relatief klein dier in een groot stuk omgeving kan een verrassend ander beeld opleveren dan de zoveelste close-up. Het vertelt bovendien iets over hoe en waar zo'n dier leeft.

2. Gebruik gewenning

De ene diersoort is van nature schuwer dan de andere, maar er zijn ook hele grote verschillen tussen individuen van dezelfde soort. Zo zijn wilde reigers redelijk schuw, maar in een stedelijke omgeving zie je ze soms vlak bij sportvissers staan, in de hoop dat er een visje valt te veroveren. Voor veel andere vogelsoorten geldt hetzelfde verhaal. Het idee dat je voor wilde dieren vooral in ongerepte natuurgebieden moet zijn, is dus eigenlijk verkeerd. Hoe meer de dieren gewend zijn aan mensen, hoe gemakkelijker ze benaderbaar – en dus fotografeerbaar – zijn.

De rand van de stad, waar het landschap er wel al een beetje “natuurlijk” uitziet, is daarom vaak een betere plek dan het laatste stukje oerbos. En het is ook nog eens gemakkelijker bereikbaar.

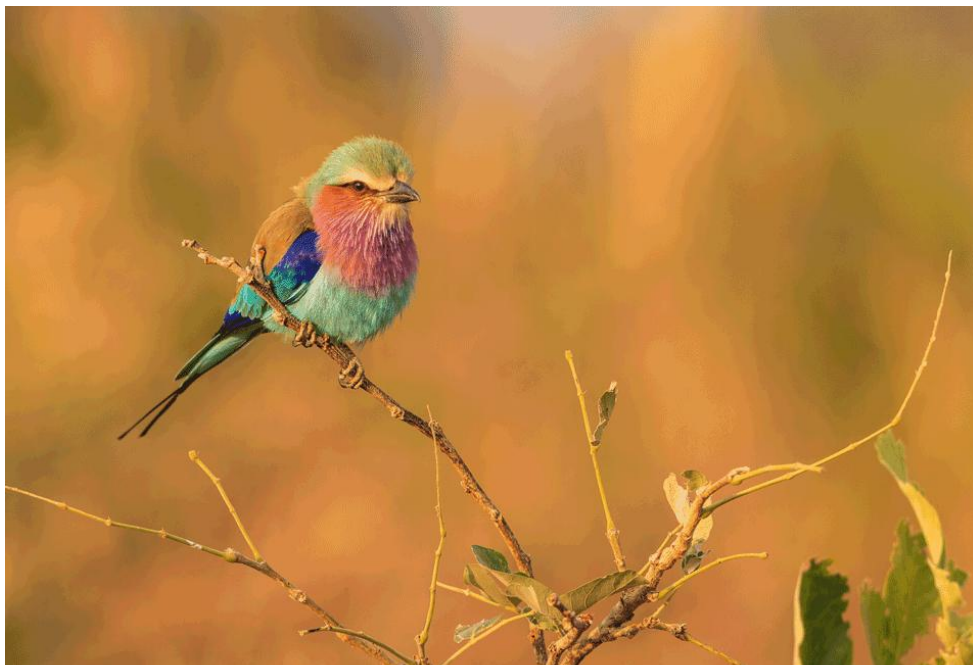
Vogels die gewend zijn aan fietsers en auto's laten zich gemakkelijker benaderen en fotograferen dan een vogel die zelden mensen ziet. Ga daarom niet op zoek naar het laatste stukje oerlandschap, maar zoek je onderwerpen eerder aan de rand van de stad.

3. Kennis van zaken

Je hoeft geen bioloog te zijn om goede dierenfoto's te kunnen maken, maar een beetje kennis van zaken is onontbeerlijk. Lees je in over de leefomgeving van de dieren en over typisch diergedrag. Dat kan je enorm helpen om de juiste tijd, de juiste plaats en de juiste aanpak te vinden.

Een eenvoudig voorbeeldje: vogels die op voedsel op de grond afkomen, zullen vaak eerst even neerstrijken op een hoger gelegen punt, zoals een tak of een paaltje.

Vanaf die positie kunnen ze eerst veilig rondkijken naar mogelijk gevaar. Dit kan mooiere plaatjes opleveren dan de vogel in het gras, dus zorg ervoor dat je die uitkijkpunten herkent en concentreer je daar juist op. Als je vanuit een schuiltentje fotografeert, kun je misschien zelf een tak op een fotogenieke plek neerzetten.

4. Kijkrichting

Voor close-up-dierenfoto's gelden dezelfde compositieregels als voor portretfoto's. Een van die regels is dat je altijd wat meer ruimte moet vrijhouden in de kijkrichting. Anders lijkt het dier figuurlijk zijn neus te stoten tegen de rand van de foto. Kijkt het dier naar links, dan moet je dus aan de linkerkant van de foto wat meer ruimte vrijhouden, terwijl je aan de rechterkant best vrij krap mag afsnijden. En andersom. Dat betekent in de praktijk dat je het dier niet precies in het midden van de foto moet plaatsen, maar dat is natuurlijk een algemene compositieregel.

Let op dat het hier niet alleen gaat om dieren die echt naar de zijkant van het beeld kijken, maar ook om dieren die min of meer in de richting van de camera kijken, met een onder een enigszins schuine hoek gefotografeerde kop. Alleen als je een dier echt pal van voren fotografeert, kun je het precies in het midden van de foto plaatsen. Dan ontstaat er symmetrie, en dat werkt wel weer goed als compositiemethode.

5. Looprichting

Wat voor de kijkrichting geldt bij een close-updierenfoto (portretfoto), geldt voor de looprichting als je het dier in zijn geheel op de foto zet. Er moet ruimte zijn in de richting van de beweging. Als het dier duidelijk naar links of naar rechts loopt, houd dan in de richting waarin het loopt meer ruimte dan achter het dier. Hoe krasser je aansnijdt, hoe belangrijker het wordt om toch net nog een klein verschil te houden. Zo voorkom je dat de toeschouwer het gevoel krijgt dat het dier 'de foto uit loopt'.

Dit is overigens een regel die niet alleen voor dierenfoto's opgaat, maar eigenlijk voor alle onderwerpen die bewegen. Ook een rijdende auto geef je meer ruimte in de rijrichting dan aan de achterkant. Al is het alleen maar omdat je zo de auto ook compositorisch beter in beeld brengt.

6. Verbeelding

Het is niet nodig om altijd alles tot in de laatste details te laten zien. Sterker nog: als je iets aan de verbeelding van de toeschouwer overlaat, wordt de foto daar vaak juist sterker door. Onervaren dierenfotografen hebben vaak de neiging om alle details van het dier op de foto te willen zetten. Komt het dier toevallig redelijk dichtbij en gebruiken ze een zoomlens, dan zoomen ze uit om toch alles maar in beeld te houden.

Het lijkt logisch om het dier in volle glorie in beeld te zetten, maar het wordt ook vaak saai op deze manier. We noemen het resultaat wel een 'biologieboekjesfoto': perfect om een biologieboek mee te illustreren, maar iets wat snel gaat vervelen als het bijvoorbeeld ingelijst aan een muur moet hangen. Durf ook juist eens in te zoomen en een uitsnede te gebruiken! Bij dit 'dubbelportret' weet iedereen meteen dat het om parende leeuwen gaat, hoewel je daar feitelijk niets van ziet. Maar dat maakt het hier juist indringender dan een shot waarop wél alles te zien zou zijn geweest.

7. Lichtje in het oog

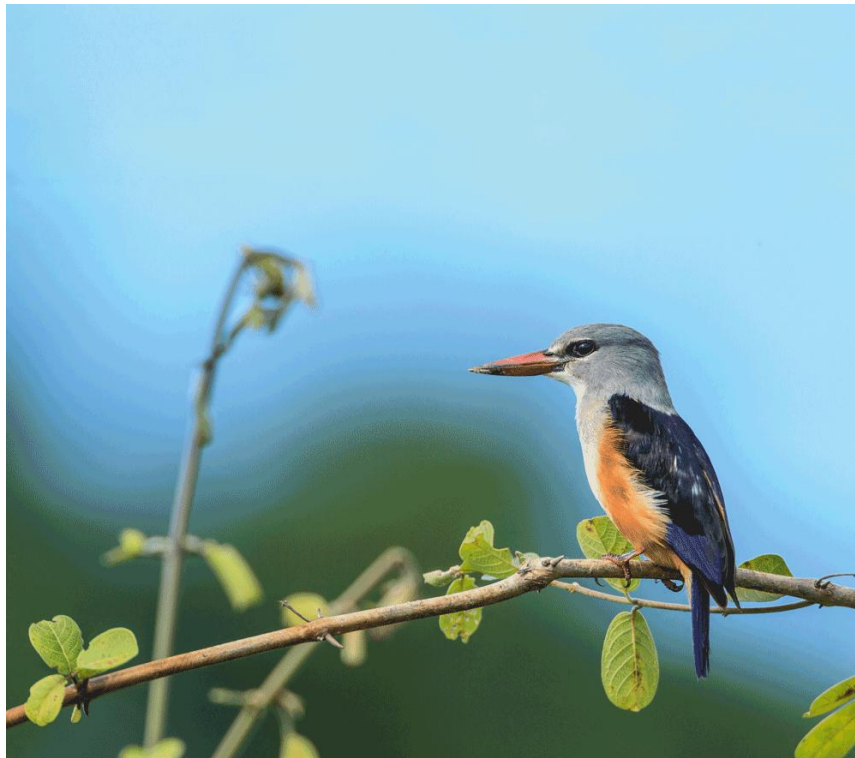
Ook weer zo'n regel uit de portretfotografie. Als je een oog in beeld krijgt, moet er een 'lichtje' in dat oog zichtbaar zijn. Zonder enige lichtreflectie wordt een oog 'dood'. Portretfotografen kunnen hun model even vragen om het hoofd iets te draaien zodat er zo'n reflectie in verschijnt, maar hoe doe je dat als dierenfotograaf?

Je kunt een dier natuurlijk niet vragen om zijn kop iets te draaien, maar je kunt wél net doen alsof je het gevraagd hebt en wachten tot het dier 'gehoorzaamt'. Dat noemen we 'anticiperen'. Bedenk wat je het dier zou vragen als je dat kon, en let dan op hoe de kop beweegt. Dieren kijken vaak om zich heen om op gevaar te letten of om te kijken of er een lekker hapje te vinden is. Die kop komt dus heel vaak wel even in de stand die jij zo graag had willen zien. Zit je daar al op te wachten, dan kun je rustig afdrücken op het moment dat de positie ideaal is, en heb je geen tijd meer nodig om te reageren. Dat kan nèt het verschil maken.

8. Juiste scherpstelpunt

Vogelfotografen gebruiken heel vaak het middelste autofocus-scherpstelpunt van de camera, met als gevolg dat die vogel ook altijd weer zo'n beetje in het midden van het beeld staat. Dat is saai, en druist in tegen bekende compositieregels als de 'regel van derden' of de 'gouden snede'. Dwing jezelf om een betere compositie te gebruiken door het totale beeld te bekijken en op grond daarvan meteen al een scherpstelpunt te kiezen dat aan de zijkant ligt. Links of rechts hangt dan af van het totale beeld, en van bijvoorbeeld de eerdergenoemde tip over de kijkrichting.

Scherpstellen met het middelste punt en daarna de camera verdraaien voor een betere compositie kun je beter niet doen. Allereerst kost dat meer tijd, en bovendien levert het vaak problemen met 'back focus' op – alleen ligt dat ditmaal niet aan je camera en/of je objectief. Doordat het scherpstelvlak recht is maar een draai maken een kromming oplevert, valt de scherpstelling nu net achter de vogel. Bij sommige combinaties van lenzen en converters werkt alleen het centrale scherpstelpunt nog en ontkom je er niet aan, maar als je de keuze hebt, gebruik dan meteen het juiste punt.

9. Tegenlicht

Tegenlicht laat vacht of veren prachtig oplichten, waardoor het dier ook mooi 'los' van de achtergrond komt. Maar het grote gevaar van fotograferen met tegenlicht is overstraling. Doordat het licht direct op de frontlens valt, krijg je lelijke lichtvlekken in beeld en loopt het contrast enorm terug.

Bij dierenfotografie heb je daar wat minder snel last van, aangezien je natuurlijk meestal met een telelens fotografeert. Bij een telelens bestaat het risico op overstraling uiteraard ook, maar dat is veel kleiner doordat de beeldhoek klein is. Maak daar dus gebruik van!

Als je echt 'op het scherpst van de snede' opereert waardoor er toch weer overstraling dreigt, houd dit dan tegen door je hand boven de lens te houden. Een andere zeer goed werkende truc is om zelf in de schaduw van een boom te gaan staan en net langs de stam te fotograferen, waardoor direct licht op de lens geen enkel probleem meer is.

Tegenlicht is het mooiste licht voor dieren met een ruige vacht, en bij de veren van vogels. En dankzij het gebruik van een telelens kun je vrij ver gaan zonder last te krijgen van overstraling van de lens.

10. Korte sluitertijd

Het ene moment zat deze luipaard nog rustig voor zich uit te staren; het volgende moment sprong hij plotseling over een klein slootje heen. Dankzij de al eerder ingestelde sluitertijd van 1/750 seconde werd de opname nog net scherp genoeg. Zou er 1/125 seconde zijn ingesteld omdat het dier aanvankelijk toch zo rustig zat, dan was deze opname ongetwijfeld mislukt door bewegingsonscherpte.

Zet je camera standaard op een korte sluitertijd, bijvoorbeeld 1/1000 seconde, tenzij je bewust een effect met een hele lange sluitertijd wilt uitproberen. Het meest bruikbare belichtingsprogramma is in dit verband sluitertijdvoorkeuze, zodat jij de gewenste sluitertijd bepaalt en de camera het juiste diafragma daarbij zoekt.

Dit klinkt op het eerste gezicht misschien vreemd. Het diafragma bepaalt de scherptediepte in de foto en is daarom zeker niet onbelangrijk, terwijl een korte sluitertijd lang niet altijd nodig lijkt. Dieren zitten of liggen ook vaak heel rustig, dus waarom zou je ze dan met een sluitertijd van 1/1000 seconde willen fotograferen?

Het antwoord is dat diergedrag razendsnel kan veranderen, en dan heb jij waarschijnlijk geen tijd meer om je camera-instellingen daaraan aan te passen. Het ene moment ligt het dier nog een beetje suf voor zich uit te staren; het volgende moment springt hij of zij op en rent weg. Misschien omdat er een roofdier aan komt rennen, of juist omdat het zelf een roofdier is dat opeens een mogelijke prooi in het oog krijgt. Die actiemomenten zijn natuurlijk de spectaculairste momenten en met een korte sluitertijd ben je daar al op voorbereid. Zou je juist een lange sluitertijd hebben ingesteld omdat het toch niet zo belangrijk leek, dan mis je die actiefoto met zekerheid. Gebruik er desnoods een wat hogere ISO-waarde bij als je een kleiner diafragma nodig hebt.

Foto's : Johan Elzenga - Bron: CéWé Zomer 2020

Freddy

RAW of JPG: welk bestandsformaat is beter?

Door Sven Van Herck

Je digitale camera (en mogelijk zelfs je smartphone) kan foto's opslaan in het gekende JPEG of RAW. Deze laatste heeft veel voordelen, maar is ook wat lastiger om mee te werken.

Jaren geleden fotografeerde amper iemand in het RAW-formaat. Er was toen nauwelijks software om RAW-bestanden te ontwikkelen en je moest een computerkenner zijn om ze te bedienen. Dat veranderde gelukkig, en al gauw durfde geen enkel zichzelf respecterend fotograaf toegeven dat hij in JPEG-formaat schoot. Programma's zoals Lightroom maken het immers belachelijk simpel om snel je RAW-bestanden te importeren. Toch is JPEG nooit verdwenen en vind je het bestandsformaat nog steeds op elke camera terug. Er zijn bovendien ook fotografen die nog steeds enkel in JPEG fotograferen. Is RAW dan toch overroepen? Laat ons even de voor- en nadelen van beide opties bekijken.

Voordelen JPEG: handig maar beperkt

De voordelen van JPEG zijn talrijk. Het is een bestandsformaat dat alomtegenwoordig is: een JPEG kan je online zetten, e-mailen, afdrukken, overzetten op je smartphone ... Omdat de bewerkingen in de pixels ingebakken zitten, ziet iedereen meteen de foto zoals jij hem gemaakt hebt (we gaan er hier eventjes utopisch van uit dat iedereen over een goed gekalibreerd beeldscherm beschikt).

Bovendien genieten foto's in JPEG-formaat vaak ook al automatische correcties, die niet alleen lensvertekening maar ook fenomenen zoals diffractie (lagere scherpste bij een kleinere lensopening) kunnen verminderen. Voeg daar nog kleurprofielen, beeldstijlen of filmsimulaties aan toe (die je vaak nog kan aanpassen en zelfs opslaan als een nieuwe beeldstijl), meng het geheel met een scheutje automatische optimalisatie van dynamisch bereik (het grootst mogelijke verschil tussen het lichtste en donkerste element in een foto) en je begrijpt waarom de JPEG-beelden die kant-en-klaar uit je camera rollen er vaak een pak beter uit zien dan de fletse, nog niet ontwikkelde RAW-bestanden die Lightroom je voor de voeten gooit. Een keuze voor JPEG hoeft dus niet alleen een keuze voor gemak en snelheid te zijn: de kwaliteit kan zelfs beter zijn.

Maar, het feit dat alles ingebakken is, is meteen ook een nadeel. Vergelijk het met het bestellen van een slaatje op restaurant. Bij een JPEG is de dressing al op het slaatje. Handig als het net je smaak is, maar behoorlijk moeilijk nog te verwijderen als de kok er wat te veel opgedaan heeft. Bij RAW-ontwikkeling kruid je zelf af naar je eigen smaak. Het is meer werk, maar levert potentieel ook een meer gesmaakt eindresultaat en... je kan altijd terug naar af!

Het meest extreme voorbeeld van die flexibiliteit is natuurlijk zwart-witfotografie. Stel je de camera in op zwart-wit en fotografeer je alleen in JPEG-formaat, dan kan je nooit terug naar kleur. Daarbij is de omzetting naar zwart-wit op basis van een kleurenorigineel eigenlijk makkelijker, omdat je kan selecteren op basis van die kleuren.

Maar je hoeft niet eens zo extreem te denken. We houden allemaal van scherpe en contrastrijke foto's, maar het is makkelijker om scherpheid en contrast achteraf te verhogen dan een teveel aan scherpheid of contrast in je JPEG ongedaan te maken. Indien de schaduwen in een JPEG-foto door een te sterk contrast toelopen naar zwart, dan krijg je dat achteraf niet meer bijgetrokken. En te veel verscherping leidt tot storende halo's die je ook niet zomaar weg krijgt.

Voordelen RAW: meer speelruimte

Zelfs een 'neutrale' JPEG zonder overmatige verscherping, kleurverzadiging of contrastverhoging biedt minder nabewerkingsspeelruimte dan een neutrale RAW. Dat heeft te maken met de zogenaamde bitdiepte. Bij een JPEG heeft elke pixel slechts 256 verschillende helderheidsniveaus (8 bit) voor de rode, groene en blauwe kleurkanalen waaruit een pixel is opgebouwd. In RAW zijn dat er 4.096 (in het geval van een 12 bit-RAW) of zelfs meer dan 16.000 (14 bit-RAW).

Dat verschil merk je niet wanneer je de foto niet of slechts beperkt nabewerkt. Maar wanneer je een foto extremer moet nabewerken om fouten tijdens de opname of extreme lichtomstandigheden te compenseren, wordt dat verschil heel belangrijk.

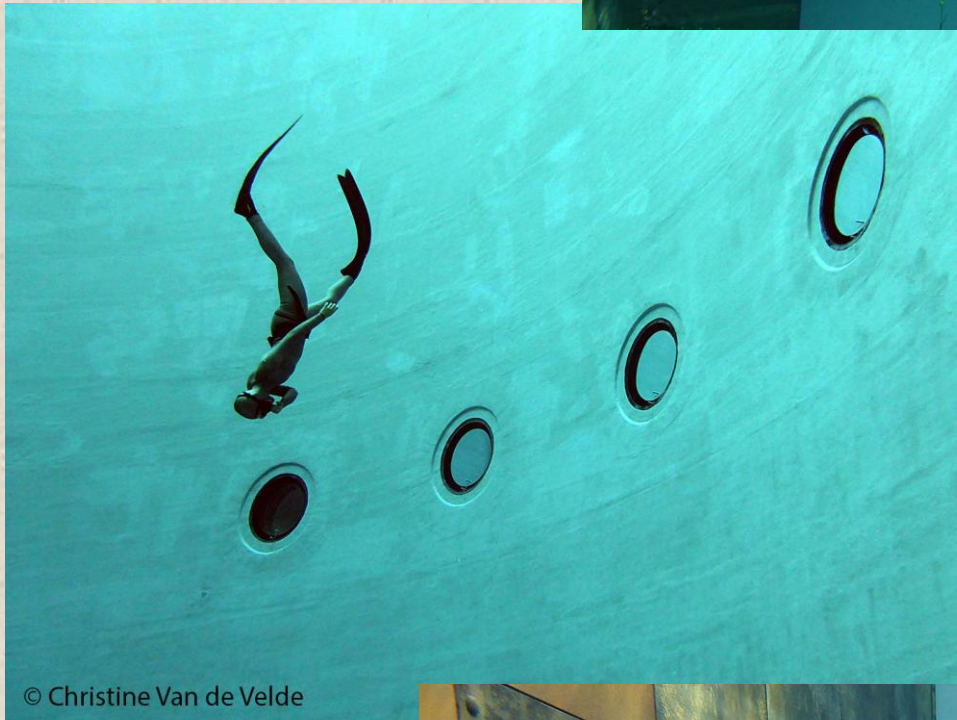
Vergelijk beeldbewerking met het trekken aan een elastiek. Bij JPEG is die elastiek 8 mm breed, bij RAW is hij 12 of 14 mm breed. Welke elastiek knapt eerst wanneer je er te hard aan trekt, denk je?

Niet alleen door de grotere bitdiepte biedt RAW betere resultaten bij nabewerking. Een deel van het RAW-conversieproces slaat namelijk op het 'demosaiceren'. Elke pixel in het pixelrooster van een beeldsensor is immers enkel gevoelig voor of rood, of groen of blauw licht. Tijdens het demosaiceren worden de waarden voor de twee andere kleurkanalen geïnterpoleerd uit de omgevende pixels. Wanneer de demosaicerings-algoritmes van een RAW-converter erop vooruitgaan, zoals dat bij Lightroom en Camera Raw een paar jaar terug het geval was, kunnen zelfs je tien jaar oude RAW-bestanden daar nog mee van profiteren. In JPEG is het demosaiceren onherroepelijk in het bestand ingebakken, en kan je dus nooit meer voordeel halen bij die vooruitgang.

Kort samengevat komt het dus neer op de mogelijkheid om bestanden snel te delen (JPEG) of ze uitgebreid te bewerken (RAW). Twijfel je toch nog, dan raden we je aan om te fotograferen in RAW én JPEG. De meeste digitale camera's hebben deze optie en het zorgt voor heel wat gemoedsrust.

Chris VdB

Micro - Portfolio

*Christine
Van de Velde*

LOKAAL: **O.C. De Burggrave**, Grovermansdreef 38, 9940 Kerkbrugge (Evergem)

Bankrek. IBAN : Belfius BE24 0688 9963 7338 BIC: GKCCBEBB

VTB-Diaclub Evergem p/a : Bollewerkstraat 119, 9031 Drongen

Zetel van de club: EINDEKEN 39, 9940 EVERGEM

VOORZITTER

Jeanine DEVOS
Bollewerkstraat 119
9031 DRONGEN
☎ 09 / 227.19.22

SECRETARIS

Raphaël COCQUYT
Bouwmeestersstr. 32
9040 SINT-AMANDSBERG
☎ 0475 91 86 99

PENNINGMEEESTER

Henri Eggermont
Bollewerkstraat 119
9031 DRONGEN
☎ 09 / 227.19.22

COMMISSARISSEN

Koenraad Andries
Droogte 78
9940 EVERGEM
☎ 09 357 78 59

De Schepper Paul
Eindeken 39
9940 EVERGEM
☎ 09 253 54 87

Alle **datums** onder voorbehoud v/d **COVID-19** maatregelen !

- SEPT** - 03 **Geen clubvergadering**
 - 10 Clubvergadering + **start werkjaar 2021 - 2022**
 - 17 Bespreking digitale beelden
 - 24 Bespreking digitale beelden
- OKT** - 01 Bespreking digitale beelden
 - 08 Bespreking digitale beelden
 - 15 Bespreking digitale beelden
 - 22 Bespreking digitale beelden
 - 29 Bespreking digitale beelden
- NOV** - 05 Bespreking digitale beelden
 - 12 **Geen clubvergadering**
 - 19 Voorbereiding Digiprojectie
Zat - 20 Digiprojectie om 20 u 00, zaal v/h café De Linden
Zond - 21 Digiprojectie om 16 u 00, zaal v/h café De Linden
 - 29 Bespreking digitale beelden
- DEC** - 03 Bespreking digitale beelden
 - 10 Bespreking digitale beelden
 - 17 Bespreking digitale beelden
 - 24 Bespreking digitale beelden
- 2022**
- JAN** - 07 Statutaire vergadering en nieuwjaarswens
 - 14 Bespreking digitale beelden
 - 21 Bespreking digitale beelden
 - 28 Bespreking digitale beelden
- FEB** - 04 Bespreking digitale beelden
 - 11 Bespreking digitale beelden
 - 18 Bespreking digitale beelden

CLUBNIEUWS

- Op de eerste vergadering van het nieuwe werkjaar 2021 - 2022 hopen wij van jullie allemaal gezond en wel terug te mogen ontmoeten ! Het leven in afzondering heeft lang genoeg geduurd !
 Het zal vast en zeker een gezellig weerzien en vooral ook een gezellige babbel worden én mogelijks zijn er ook een aantal leden die van een veilige vakantie - dicht bij huis of ver weg - hebben kunnen genieten !
 Het bestuur voorziet wel een hapje en een drankje !

- **Clublidgeld** betaald voor het werkjaar 2020 -2021, is ook geldig voor het werkjaar 2021 - 2022.

Noteer alvast de volgende datums:

- De jaarlijkse "**Digiprojectie**" zal op zaterdag **20 november** om 20.00 uur en zondag **21 november** om 16.00 uur, doorgaan in de zaal van het café De Linden, Wippelgem Dorp 2, 9940 Wippelgem.
- **Zondag 27 maart 2022** de club neemt terug deel aan de **21e Culturele 14-daagse Evergem**. De (reeds 2 X) uitgestelde projectie "**Reizen vanop je stoel**" zal om 16.00 uur doorgaan in de zaal van het café De Linden, Wippelgem Dorp 2, 9940 Wippelgem.

TIPS VAN EEN PROFESSIONELE FOTOGRAAF

Tamara Lackey voor het maken van de beste kinderportretten

DEEL 2

UW UITRUSTING KIEZEN

En dan komt het bij het fotograferen ook op de uitrusting aan. Als u slechts enkele milliseconden krijgt om gezichtsuitdrukkingen vast te leggen en misschien iets meer voor lichaamshoudingen, hebt u hiervoor een lichtsterke objectief en een korte sluitertijd nodig.

U moet ook snel werken, dus is het van groot belang dat u goed vertrouwd bent met de gebruikte apparatuur. "Het ergste wat er kan gebeuren, is dat er een schitterend moment plaatsvindt en je de verkeerde instelling gebruikt of gewoon nog niet klaar bent", aldus Tamara die van mening is dat u van de techniek een snelle tweede natuur moet maken.

VERTROUWEN

Voor een professionele fotograaf is het uiteraard belangrijk dat de geportretteerden u vertrouwen, maar dat geldt net zozeer voor de gezinsfotograaf.

"De beste manier om met het fotograferen van je kinderen, neefjes of nichtjes te beginnen", zegt Tamara, "is door te zeggen: 'Mijn enige doel is mooie foto's maken en plezier hebben.' En laat hen weten dat ze bijdragen aan het succes van de foto. Dat geeft hen vertrouwen."

BLIJF IN BEELD

Tamara is geneigd veel met de camera van het lichaam af te fotograferen om de interactie tussen haar en de persoon in stand te houden.

"Als je die grote zwarte doos voor je gezicht houdt, sluit je je soms af voor communicatie", zegt ze.

"Ik kan goed fotograferen zonder de camera voor mijn gezicht te houden, zodat ik interactie heb en echt grappige blikken krijg. Het lijkt soms alsof het kind wegstijgt, maar in werkelijkheid kijkt hij of zij me aan terwijl ik fotografeer zonder de camera voor mijn gezicht te houden." Ze gebruikt daarom vaak een groothoekobjectief, zoals een 35 mm, of stelt de grootste brandpuntsafstand van het zoomobjectief in. "Het objectief van 24-70 mm is *fantastisch om met deze techniek te gebruiken*", zegt ze.

"Ik wilde dat deze foto uitstraalt dat dit broertjes zijn. Je kunt wel zien wie de acteur is en wie stoer doet. Ik moest eerst afzonderlijk met ze bezig zijn voor ik ze bij elkaar kon zetten. Ik noem dit 'organisch poseren'. Ik zet ze in een houding en zij veranderen in iets dat er veel beter uitziet."

© Tamara Lackey, D800, AF Micro-Nikkor 105mm f/2.8D, 1/250s, f/4, ISO 400, handmatige belichting, matrixmeting.

FOCUS OP EXPRESSIE

"Elke keer als ik een foto ga maken en het beeld bekijk dat ik ga fotograferen, denk ik na over wat ik kan weglaten", zegt Tamara. "Hoe meer ik kan weglaten, hoe pakkender de uitdrukking van de persoon wordt, omdat kijkers de neiging hebben hun aandacht te richten op wat belangrijk is.

Alle andere dingen die zouden kunnen afleiden, zijn weggelaten. Dit gaat verder dan enkel 'rommel op de achtergrond verwijderen'. De meeste mensen weten wel dat minder rommel een sterker beeld oplevert.

Het is eerder 'alles uit het beeld weglaten dat de blik afleidt van wat je moet zien'.

Als dat betekent dat ik dingen fysiek moet verplaatsen of de hoek volledig moet wijzigen, zelfs als dat inhoudt dat het licht minder sterk wordt en ik licht moet toevoegen voor een rustiger uitstraling, dan doe ik dat. Een rustige omgeving maakt een groot verschil als het gaat om hoe sterk een beeld kan zijn en hoeveel indruk een uitdrukking kan maken."

STA ALTIJD KLAAR

Als u kinderen fotografeert is er geen warming-up voor een opnamesessie. U mag geen seconde verspillen. "Ik zie vaak fotografen of ouders die kinderen fotograferen en dan interactie hebben met het kind zonder foto's te maken als het kind reageert of lacht.

Ze vergeten dat alles om de foto draait. Elke sessie begint wanneer ik er klaar voor ben."

Tamara heeft ontdekt dat ze bij sommige personen de beste opnamen aan het begin krijgt, terwijl dit bij anderen juist tegen het einde is.

Maar ze weet nooit hoe het zal lopen, dus haar houding is altijd: "Het kan altijd gebeuren."

KADREREN EN HERKADREREN

Laat de opname niet schieten als de compositie niet perfect is. "Soms moet ik een persoon zo kadreren dat dit niet helemaal naar mijn zin is," aldus Tamara, "maar ik weet dat ik de persoon scherp en helder heb vastgelegd en later kan uitsnijden om de compositie aan te passen en zo de gewenste uitstraling te krijgen. " Dat is een van de redenen waarom ze de voorkeur geeft aan een camera met hoge resolutie.

"Ik kan uitsnijden en nog steeds een geweldige foto krijgen.

Ik houd ervan om al die speelruimte te hebben."

OBJECTIEVEN

"Het ergste wat er kan gebeuren, is dat je een stap terug moet doen omdat je een lang objectief op de camera hebt en daardoor de controle over het onderwerp volledig kwijtraakt.

Met de 35 mm kan ik dichtbij blijven en zelfs een kleine scherptediepte krijgen als ik mijn onderwerp per se van de achtergrond wil scheiden."

Dus nabijheid staat gelijk aan controle?

"Ze moeten op je letten omdat je dichtbij bent", zegt ze, "en over het algemeen moet ik dichtbij zijn om de controle te houden.

Ik verlies de betrokkenheid wanneer ik achter een lang objectief ga staan en verder weg sta.

Door het juiste objectief te gebruiken, kan ik letterlijk op armlengte blijven wanneer ik ze terug in het beeld wil leiden. En dat moet ik doen in de leeftijdsgroep die nog in toom moet worden gehouden.

Wanneer ze weglopen, moet ik ze weer in beeld terug zien te krijgen."

Bron: NIKON Maak kennis met fotografie